

Жири је детаљно анализирао све достављене радове. Како је у истом саставу жири радио и прошле и ове године расправа око критеријума није била дугачка те се прешло, релативно брзо, на прву, другу и трећу селекцију радова. Ради подсећања критеријуми су били конциповани на следећи начин.

Основна идеја је била хипотетичка: како би то Ранко посматрао. Парцепирајући га као свестрану личност и ерудиту нисмо размишљали да ли би он тако нешто пројектовао већ како би оцењивао. Можда не експлицитно али имплицитно смо се сагласили да то треба да буде рад са више слојева и што више различитих квалитета, у јасноћи идејне поставке, функционалности, материјализацији, оригиналном исказу, да по могућству претставља помак за средину каква је наша и да има што мање недоумица у смислу подложности асоцијацијама на нешто виђено и критичких осврта на недостатке.

У последњем одабиру остала су два рада:

Доградња Факултета Организационих наука у Београду и Хелидром у Марковици у Црној Гори.

Релативно лако, су се издвојили ови радови (после две сеансе) али је био дуг процес избора за награду. Ова два рада су врло различита по тематици с тим што су у квалитету били изједначени. Две сеансе је трајала расправа око издвајања само једног рада и на крају се жири већином гласова одлучио за Хелидром у Марковици.

Објекат Хелидрома спада у вернакуларну архитектуру или „архитектуру земље“. Представља знак у простору који је саткан од изворног камена који у једном свом делу то и дословце приказује. Облик се рађа из набацане гомиле необрађеног камена који прераста у тесанике и замишљени облик „извајан“ архитектонском идејом и мајсторским рукама. Асоцијација на „гумно“, место окупљања је видно и даје му додатну симболику а можда и функцију. Поплочана вијугава стаза на терену спаја Хелидром са комплексом кућа као са „пупчаном врпцом“. Архитектонска минијатура у „синерами“ природног окружења плени својом једноставношћу и изворношћу како у материјалу тако и у пројектантском поступку.

Доградња Факултета Организационих наука представља деликатан поступак уклапања новог у постојеће. Ретко виђен случај „утискивања“ једног у други објекат аутор је успешно савладао. „Инплантација“ није сјединила сасвим два тела већ је снажном „фугом“ (светларником око дограђеног дела) одвојило ова два корупуса тако да чинећи јединствени склоп сваки има своју аутономност. Коришћењем стакла са хоризонталним линијама на извесан начин аутор подцртава значајно изражајнију хоризонталну пластику постојећег објекта. У неким деловима презентација није била довољно читљива што је делимично утицало да у другом „мерењу“ је за један темпо остао иза првонаграђеног рада.

На крају жири напомиње да би, можда, требало да Одбор Награде „Ранко Радовић“ размисли о додели једног признања поред једне јединствене награде.

Председник жирија

Игор Марић